

се е уволнилъ отъ служба. Отъ нѣкои откъслечни документи се вижда следното:

Командирътъ на конната сотня въ Изт. Румелия щабсъ ротмистъръ Блокъ на 2 май 1879 г. съ № 216 му е заповѣдалъ съ полусотня да придружава комисията по прокарване на границата между Северна и Южна България. За тази целъ на 3 май е трѣбвало да бжде въ гр. Пазарджикъ, гдето да встъпи въ разпореждане на флигелъ адютанта полковникъ Боголюбовъ, а въ командно отношение на командира на драгунския дивизионъ, назначенъ за конвой отъ окупационнитѣ войски.

На 6 юний с. г. му билъ разрешенъ месеченъ отпускъ, за да прави бани, т. е. предполага се, че се е разболѣлъ презъ време на командировката.

Презъ юлий с. г. Караивановъ напустналъ службата въ Изт.-румелийската милиция и заминалъ за Севлиево. За това се узнава отъ едно писмо, съ дата 15/27 февруарий с. г. на руския генераленъ консулъ въ Пловдивъ, по поводъ искането на командира на 4 улански Харковски полкъ, щото Караивановъ да подпише прошение за уволнение отъ руска служба.

На 29 априлъ 1880 г. тѣзи книжа се връщатъ на консула отъ Севлиевския окол. началникъ.

Както се виде отъ досега изложеното, Караивановъ е ималъ качества и желание да остане завинаги на военна служба. Интересно е, защо тъй скоро я е напустналъ и то завинаги. Ето какъ той е обяснилъ това въ свои бележки: при нѣкакво отредно учение се спръчкалъ съ единъ дружиненъ командъръ; съ взводъ, прикритъ подъ сводовъ мостъ, когато избралъ моментъ да действува активно и почналъ, този дружиненъ командиръ (навѣрно въ ролята на посрѣдникъ) му казалъ, че е унищоженъ. Самолюбивиятъ младъ и боеви казакъ — българинъ смѣтналъ това за несъобразностъ и най-голѣма обида. Веднага следъ учението подалъ писмо да бжде освободенъ отъ служба и, ползуващъ се отъ положението на руски офицеръ, и си заминалъ за Севлиево. Тукъ останалъ да чака уволнение отъ руската войска. Дружинниятъ командиръ, когото той сочи, въ случая, билъ подполковникъ Ремлингенъ<sup>1)</sup> — оставилъ спомени въ нашата история като несимпатиченъ и своеволень човѣкъ.

Но тази случка, съ единъ времененъ началникъ, не може да се смѣтне като достатъченъ поводъ да се захвърли сабятъ и коня за всѣкога. Може би ще разберемъ сжщността, ако вземемъ предвидъ и нѣкой други обстоятелства.

Караивановъ билъ захраненъ не само съ свободолюбивия духъ на българския занаятчия, който не обича да му се

<sup>1)</sup> Командувалъ Ловченската дружина, Военното училище и за кжсо министъръ на вѣтр. работи у насъ.